

Jean Stevens.

Faa Navne blandt Nutidens Fængselsmænd har saa lødig en Klang langt ud over hans Fædrelands Grænser som Stevens, der sidstafvigte 8. Juni er gaaet bort i sit 71de Aar.

Alt fra sit 15de Aar havde han været knyttet til Fængselsvæsenet, idet han den 30. Novbr. 1842 blev ansat paa Kontoret ved Fængslet i Turnhout, for hvilket hans Fader var Direktør.

Efter at Duepetiaux var bleven opmærksom paa hans ualmindelige Ævner, blev han, der da var Assistent ved Fængslet i Gent og endnu i Tyverne, Direktør for Fængslet i Dinant, hvor han dog ikke skulde forblive længe.

Det var paa den Tid, da Belgien blandt de første Lande i Europa begyndte at arbejde paa Cellesystemets Indførelse, og for at studere dette nærmere blev Stevens sendt til Bruchsaal, hvorfra han vendte hjem som en erklæret Tilhænger af dets Principer, det han blev til sin Død. Det overdroges ham derefter at føre disse ud i Livet ved Indretningen af det ny Cellefængsel i Antwerpen, en stor og meget vanskelig Opgave, navnlig fordi Cellesystemet dengang var ikke blot nyt men ogsaa en Del i Miskredit i den offentlige Mening, som nærmest kun kendte det i dets oprindelige, amerikanske Skikkelse, hvor det afskrækkende ved Ensomheden traadte i Forgrunden, idet denne ikke blot bestod i Afsondringen fra andre Fanger men i en overdreven Grad betragtedes som en positiv Faktor til Fangernes Forbedring, medens man lagde mindre Vægt paa det moderne, opdragende Element i Fængselsbehandlingen, og hele dettes Apparat af Undervisning,

Arbejde, Sjælesorg, Gymnastik, Lektüre, hyppige Besøg af Fængslets Funktionærer derfor endnu var i sin Barndom.

Men Stevens var den rette Mand: ung, kraftig, intelligent, med et ophøjet Syn paa sin Gerning og grundig uddannet overvandt han alle Fordomme og Vanskeligheder og satte ikke blot Fængslet i Antwerpen i en fortrinlig Gænge men lagde senere Grunden til det bekendte store Cellefængsel i Løwen, som den Dag i Dag er et Mønsterfængsel i sit Slags.

Efter dernæst at have været Generalinspektør for Belgiens Fængselsvæsen og som saadan øvet en betydelig Indflydelse paa dette Lands meget fremragende Stilling i saa Henseende blev han Direktør for Anstalten for unge Forbrydere St. Hubert og fik i 1884 sin sidste store Opgave som Direktør for det nyopførte, ypperlige Cellefængsel St. Gilles i Bryssel, hvor han forblev til sin Død.

Trods den her skitserede utrættelige Virksomhed i sit eget Land med idelig at lægge den første Grund til ny Fængsler, baade hvad Bygning og Styrelse angaar, fik Stevens dog Tid til at deltage i Arbejdet for Fængselsvæsenets Fremskridt ogsaa udenfor dette. Han deltog saaledes i 1872 sammen med Lucas i den til Overvejelse af en Fængselsreform i Frankrig nedsatte Kommission i Versailles og blev senere i en lignende Anledning kaldet til Grækenland, ligesom han var en stadig og virksom Deltager i saa godt som samtlige Fængselskongresser, hvis Forhandlinger bringe talrige Vidnesbyrd om hans Overlegenhed og grundige Studier paa det Omraade, som han i Sandhed havde gjort til sin Livsgerning.

Af hans selvstændige Værker skal blot nævnes: »Les prisons cellulaires en Belgique, 1878«, der stedse vil forblive en rig Kilde til Belæring for Fagmænd, selv om Meningerne skifte og Systemerne svinge.